

Sygn. akt I CZ 6/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa E. P.
przeciwko G. sp. z o.o. w W.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 12 marca 2015 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 września 2014 r.,

**oddala zażalenie; zasądza od powódki na rzecz pozwanej
120 (sto dwadzieścia) zł zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 września 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku tego Sądu z dnia 11 kwietnia 2014 r., jako wniesioną po upływie ustawowego terminu.

W zażaleniu na to postanowienie strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 398⁵ § 1 k.p.c. i wniosła o jego uchylenie. Wskazała, że reprezentujący ją w drugiej instancji pełnomocnik D. B. nigdy nie otrzymał zarówno pierwotnego, jak też powtórnego zawiadomienia o przesyłce zawierającej wyrok Sądu wraz z uzasadnieniem. Podniosła, że informację o sporządzeniu wyroku powzięła w dniu 23 czerwca 2014 r. z pisma pełnomocnika sporządzonego w innej sprawie toczącej się między tymi samymi stronami i na tej podstawie sporządzono i wniesiono skargę kasacyjną. Na okoliczność, jej zdaniem, nieskutecznego doręczenia wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie szeregu dowodów m.in. w postaci zeznań byłego pełnomocnika D. B., pracowników kancelarii, aktualnego pełnomocnika oraz rozmów telefonicznych z Biurem Obsługi Interesantów Sądu Apelacyjnego.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej.

W rozpoznawanej sprawie odpis wyroku Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi powódki w trybie doręczenia zastępczego w dniu 9 czerwca 2014 r. a zatem termin do wniesienia skargi kasacyjnej upłynął z dniem 9 sierpnia 2014 r. Na kopercie przesyłki zawierającej skargę kasacyjną widnieje stempel urzędu doręczającego z uwidocznioną na nim datą 11 sierpnia 2014 r.

Wydając zaskarżone postanowienie Sąd Apelacyjny kierował się ustaleniem faktycznym dokonany w oparciu o dostępny w aktach sprawy dowód – a mianowicie uwzględnił datę wynikającą z datownika doręczyciela na kopercie,

w której orzeczenie zostało przesłane na adres pełnomocnika powódki (k. 647). Z datownika tego wyraźnie wynika data pierwszego awizowania 23 maja 2014 r., powtórnego awizowania dnia 2 czerwca 2014 r. oraz informacja o niepodjęciu przesyłki w terminie. Na kopercie, wbrew twierdzeniom powódki, znajduje się ponadto informacja, że przesyłkę pozostawiono w placówce POK In Post W., ul. Z. 6, o czym w dniu 23 maja 2014 r. umieszczono zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej.

Art. 139 § 1 i 2 k.p.c. przewiduje tzw. doręczenie zastępcze, które wchodzi w grę wówczas, gdy zaistnieje niemożność doręczenia według sposobów wskazanych w artykułach poprzedzających kodeksu postępowania cywilnego. W takim wypadku przesyłkę należy złożyć w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, pozostawiając na drzwiach adresata lub w skrzynce listowej zawiadomienie gdzie i kiedy pismo pozostawiono, wraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Data doręczenia w tym trybie jest dzień, w którym upłynął termin do odbioru złożonego na poczcie lub innej placówce doręczającego pisma. Będzie to wprawdzie tylko postać fikcji prawnej doręczenia, ale fikcji pociągającej za sobą wszelkie skutki doręczenia. I tak jest w rozpoznawanej sprawie.

W tym stanie rzeczy zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Doręczenie przewidziane w powołanych przepisach - jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70 (OSNCP 1971/6/100) - oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Obalenie tego domniemania jest oczywiście możliwe, niemniej jednak tylko takimi środkami dowodowymi, które stwarzałyby pewność, bądź choćby wysokie prawdopodobieństwo, że adresat nie powziął wiadomości o miejscu złożenia przesyłki.

Z uwagi na ograniczenia postępowania dowodowego przed Sądem Najwyższym, przeprowadzenie zgłoszonych w zażaleniu dowodów jest możliwe

w ewentualnym postępowaniu o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej.

O kosztach postępowania zażaleniowego, na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na zażalenie, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.